

Foaie săptămânală, întocmită de preotul IOSIF TRIFA.

Abonamentul: pe un an 120 Lei.

Red. și Administrația: Sibiu, Str. Turnului 33.

Un număr 3 Lei.

Cu apostolul Pavel în fața judecății dela Sibiu.

„N'am păcatuit cu nimic nici împotriva Legii, nici împotriva Templului, nici împotriva Chezarului” (Faptele Apost. 25, 8).

I-l păruse ușa pe apostolul Pavel. Si a stat de față la judecăță, în fața diregătorului Festus. Si s'a apărăt ap. Pavel plin de demnitatea omului nevinovat.

„Si au adus împotriva lui (Pavel) multe și grele învinuiri pe care nu le puteau dovedi. Pavel a început să se apere și a zis: „N'am păcatuit cu nimic nici împotriva Legii, nici împotriva Templului, nici împotriva Chezarului (Faptele Apostolilor 25, 7–8).

La această apărare m'am gândit în ziua de 8–9 Maiu, când am stat și eu de judecăță, în fața Consistorului spiritual episcopal dela Sibiu, precum scriu pe larg într-unul foii.

Târât în fața judecății, am răspuns și răspund și eu cu apost. Pavel: „nu m'am făcut vinovat cu nimic nici împotriva Legii — împotriva legii și credinții mele ortodoxe; nici împotriva Templului — împotriva bisericii mele; nici împotriva Chezarului — împotriva tării mele. Dimpotrivă — cu jertfa

sănătății mele am ajutat și legea, am ajutat și Biserica, am ajutat și țara.

Am ajutat legea să afle Duhul, am ajutat Biserica să-și umple naivodul, am ajutat țara cu o tără-

nime nouă. Si, drept răsplătită, acum am fost judecat ... ca să se plinească Scripturile, că ori ce jertfă adeverărată, primește, pe urmă, drept răsplătită, o cruce și o curună de spini. Judecata dela 9 Matu, este pe cecetea apostolle mele.

Desigur, e ceva tragic, e ceva îngrozitor, că toamă Sibiu s'a aflat să pună această pecete. Si e ceva grozav, ne mai pomenim, să umbli să-l scoți cu sila din biserică pe cineva care a lucrat pentru biserică până a căzut jos înfrânt de oboseală și strigă să vrea să lucreze pe viitor și mai mult.

A rămas însă o lumină în această dureroasă chestie. După judecata dela Sibiu, Biserica își va spune cuvântul său de dragoste și dreptate. Judecata forurilor mai înalte, de mâine, va aduce dragoste, pacea și continuarea în liniște, a unei opere care dovezi strălucite a dat că poate face e-norme servicii Bisericii și neamului nostru.

Cuvântul fratelui Locotenent-Colonel Coman Ionescu, Huși.

„Dacă a întârziat cineva până în ora nouă; să se apropie cu îndrăzneală; iar dacă a ajuns cineva în ceasul al unsprezecelea, să nu se teamă de întârziere”. (După cuv. sf. Ioan Gură de aur.)

Prea iubite și prea scumpе părinte, Iosif Trifa! După o noapte lungă și întunecoasă și o turburare a sufletelor și trupului meu putregăit, din mareea milă și multă îndurare a Domnului și Mântuitorul nostru, Iisus-Christos, Răscumpărătorul sufletelor noastre, mă întorc iarăși la frontul Oastei lui Iisus Biruitorul, unde se dă cea mai crâncenă luptă, pentru mândrirea sufletelor noastre și zic, alături de Sfintia Ta și frații mei ostași, cu voce tare și puteri înalte: „Prezent la datorie”.

In fața pericolului ce amenință Oastea, prin atacul pregătit, dela Sibiu, al vrășmașului lui Christos și al sufletelor noastre și spărtura făcută de Satan, în punctul unde frontul era mai tare, n'am răspuns imediat la apel, fiindcă nu voi am să fac cunoscut nimănui, nici chiar fraților mei, suferința mea trupească prin care mă cercezează Domnul, mai bine de 5 luni prin spital și sanatori.

Domnul m'a trecut și m'a trece și pe mine prin cuprul focului. Său curățitor, pentru ca prin Crucea

suferinței ce mi-a trimes, să mă apropiu mai mult de El, să-l strig mai cu putere, în fiecare clipă și să-l iubesc mai mult.

Dela atacul lui Satan, dela Sibiu, dinainte de Crăciun, am suferit în făcere. De data aceasta, a trebuit să vorbesc, pentru ca frații mei ostași, să nu mă creădă prizonierul lui Satan și să afle ce cred și eu, despre ruperea frontului sufletește prin atacul puternic al „Vrășmașului”, în punctul cel mai sensibil.

Prea iubite și scumpe părinte Trifa. Când am primit vestea celor petrecute la Sibiu, am fost aşa de mănumit, în căt am plâns cu amar, pe perna patului meu de suferință.

Dureare mea a devenit și mai chinuitoare. Doamne! Iartă-mă că, m'am îndoit!! Am crezut că oastea noastră dragă se va nimici!!

Frații ostași, rupti în două tabere de Satan, se vor împăra și nici nu se va alege de munca celor doisprezece ani, a Trâmbițasului lui Dumnezeu, care sunând, cu putere primată dela Duhul Sfânt, a adunat de prin văile plângerei și a adus la Christos atâta de suflete.

In suferința mea sufletească și trupească, deodată celul oastei s'a luminat, furtuna a trecut și a apărut Iisus Biruitorul!!

Când L'am văzut, am plâns de

bucurie și am zis: Doamne ce slabă e credința mea!! Doar Tu, ne-ai spus să nu ne temem, fiindcă Tu ești cu noi, până la sfârșitul veacurilor.

Ofensiva lui Satan a fost opriță. Spărtura, făcută în front, nu s'a mai largit.

Rezerva proaspete, aduse din apoi și incălzite de focul dragostei lui Iisus Biruitorul, au închis golul, făcut de vrășmașul lui Christos, în frontul Oastei.

Iisus Biruitorul ne-a întărit. Frații ostași, au eșit din această luptă, cu puteri înalte și putere de credință și propovăduire mai mare.

Rândurile oastei, au sporit, cu alți ostași noi.

Atacul, ne-a trezit pe toți și acum ne rugăm și veghem, ca vrășmașul să nu mai dea încă un atac, asupra sufletelor noastre.

Frații ostași, risipiti de furia atacului, vin pe rând, la Iisus Biruitor și se roagă mai puternic.

Bisericele s-au umplut și mai mult ca până acum.

Ce binecuvântată este suferința, lovitura și necazul!!

Suferința, ne face mai credincioși, mai iubitori de Dumnezeu, mai atenți la cursele vrășmașului.

De acum nu ne mai îndoim. Domnul este cu noi. Vom priveli și rugă mereu. In aceste clipe

grele prin care trece Oastea pământească a Domnului, se cuvine, iubiți mei frați, să ne rugăm pentru toți cari au luptat, împreună cu noi, lupta cea bună, ca să ne găsim iarăși, sub același steag Biruitor al Domnului și să înțălinim în lupta de pe front, pe toți frații noștri din Oastea lui Christos, pentru că: „Unde-s doi, puterea crește și vrășmașul nu sporește”.

Să incetăm a ne mai huli unii pe alții și toți frații cari ne vorbesc de râu, să afle că: „Oastea Domnului s'a născut în Biserică, a crescut prin Biserică, și va rămâne în Biserica Domnului, corabia cea mult mânduitoare a sufletelor noastre”.

Unde ne-am adunat noi până acum, decât în Biserica Domnului?

Unde am plâns și ne-am rugat?

Unde ne-am văzut și ne-am întâlnit cu Domnul, decât în Biserica Lui?

Am fost, suntem și rămâneam cu Iisus Biruitorul, în Biserica Lui mânduitoare, până la sfârșitul vieții noastre.

Așa să ne ajute Dumnezeu.

Primiți cele mai sfinte salutări în Domnul nostru Iisus Christos.

Huși, 28. V. 1935.

Al Sfintiei Voastre.

Lt.-Colonel Coman Ionescu.

Lămuriri și amănunte în jurul frământării dela Sibiu.

In vederea celor anunțate pentru adunarea dela Sibiu — Judecata din 9 Maiu — Răspunsul și apărarea mea.

In timpul din urmă, „Lumina Satelor” iar a deschis „campania” împotriva mea (în loc să o deschidă contra păcatelor). La început n-am înțeles ce rest are această campanie tocmai în preajma Cincizemii — praznicul Oastei.

Iată, însă că ne-o vestește părintele Secas, redactorul foii.

Adunarea dela Rusalii va fi cheamată să-și spună cuvântul în chestdia mea. Adecă — mai bine zis — să ceară osândirea mea.

Față de această vestire, mă văd silnit să spun și eu ceea ce am de spus, pentruca acuzele ce mi se vor aduce, în adunarea dela Rusalii, să aiibă pe calea aceasta, răspunsul și apărarea mea. Voi da deci în ceea ce urmează, amânunte și lămuriri despre tot ceea ce s-a petrecut aici de astă iarnă încocace.

Să încopiem firul.

Rămăsesem cu „Istoria unei jefurie” acolo unde spuneam că îmi aştept urcăsul spre Golgota, spre Calvar... Aştept să fiu chemat la judecata. În vremea aceia foala „Isus Biruitorul” era încă oprită.

A doua oră în audiență la I. P. S. Sa Patriarhul.

După ce foaia „Lumina Satorilor”, nu mai înceta cu hulele contra mea și cu acuza că sunt contra bisericii, și vreau să tulbur biserică, m'am prezsentat, a doua oră, în audiență, la București, în fața sefului suprem al bisericii I. P. S. Sa Patriarhul Dr. Miron Cristea. Declărând de nou, că înțeleg să rămân, până la sfârșit, un devotat slujitor al bisericii. Să departe de mine este gândul de a fi contra bisericii; sau ai îndrepta contra bisericii pe ostașii Domnului.

Iar de altă parte, având în vedere că, conflictul se făcea tot mai ascuțit, am declarat că în interesul liniștii și păcii din biserică și pentru a ajuta o desordere a conflictului — sunt gata să părăsesc Sibiu și Arhidieceza, în cazul că orice cale de înțelegere este imposibilă.

Graful fronturilor.

Între asta, în foaia „Isus Biruitorul” au început a grăti fronturile. Deda început până la sfârșit grafulor a fost respicat: toate ostile și toți aderenții miscării, au declarat solemn: „Rămănen până la sfârșit, fii credințioi ai sfintei noastre biserici, iar părintele losif dela Sibiu, să ne predice mai departe prin foi și cărti”.

Prin asta, temerile cari se iviseră la începutul „furturei” au dispărut. Oastea Domnului a dat un examen strălucit.

Un început de contact cu Mitropolia.

Văzând că, conflictul continuă și nu se face nimic pentru o oarecare aplanare — m'am prezsentat la păr. rector al Academiei Teologice, Nicolae Colan, rugându-l să aducă la cunoștință I. P. S. S. Mitropolitului Nicolae că eu nu înțeleg să tulbur liniștea bisericii și, în special arhiereiscopiei. Intrucât o înțelegere nu s'ar mai putea face, eu sunt gata să părăsesc Sibiu și Arhidieceza. Prin asta vedeam eu un început de desordere, o ușurare a situației, căci pe atunci era încă, tulburare pe fronturile Oastei.

N'am primit însă nimic în cauză.

O mare nădejde de Inviere.

Între acestea, la București se convocase Sf. Sinod. Eu mă aşteptam ca Sf. Sinod să se ocupă, mai deaproape cu chestia Oastei și să aducă o oare care hotărare care ar fi ajutat aplanarea conflictului dela Sibiu. Dar tocmai în timpul acesta a venit la mine păr. profesor A. Nanu, de aici din Sibiu. E părintele prin care în tot timpul acestor frământări, am mai avut un anumit contact și o oarecare mijlocire cu Mitropolia.

Părintele Nanu, s'a interesat în direcția unei aplanări a neînțelegerii.

Era tocmai când în „Lumina Satelor” apăruse violentul articol „Blasfemia părintelui Trifa”.

Am răspuns: „sunt gata să uit totul... Si sunt gata să fac totul, numai să se facă o pace și o înțelegere; spre binele bisericii și bunicii fraților.

Ba eram chiar și încântat, de zorile unei înpăcări. Uite — mi-am zis — sosește praznicul Invierii. Cel mai bun prilej să trecum cu bine peste această dureroasă frământare. Să uităm și să ertăm toate pentru Invieri... Si să le facem fraților de la fronturi o mare bucurie.

Martor îmi este Domnul și părintele Nanu, că m'am bucurat, ca un copil, la gândul sfânt al păcii. În bucuria mea îmi făcusem, în gând, și articolul cu bucuria de Paști. „Uite părinte Nanu, în gândul meu am și schițat articolul cu bucuria de Paști”...

Da... pe seamă, n'a fost dela Dumnezeu să avem această bucurie. Deda Mitropolie n'am mai primit nimic în direcția unei păci.

In audiență la I. P. S. Sa.

Văzând că vremea trece și lucrurile se amâna, mi-am cerut audiență la I. P. S. Sa. Am fost primit, am sărutat mâna și mi-am cerut ertare pentru toate cele ce s'au întâmplat.

Mi s'a spus îndată, dela început, să precizez în scris ceea ce am de spus. Eu am arătat că ar fi mai bine să se clarifice mai întâi, toate chestiunile cari au produs frământarea și pe urmă să se precizeze și în scris ceea ce ar fi necesar. Nădădu că, în sfârșit, acum a sosit binecuvântările părinți să se pună la punct toate lucrurile spre binele bisericii și al Oastei.

Dar I. P. S. Sa, a rămas pe lângă punctul de a spune în scris ceea ce am de spus.

Mi-s'au adresat apoi câteva cuvinți de învățătură și dojană, despre cari, trebuie să mărturisesc — spre a fi sincer — că m'au durut foarte mult și m'au rănit și mai mult.

Mi s'a spus că în țara asta sunt 8 mii de preoți dar nici unul n'a făcut — păcatul — pe care l'am făcut eu. Vor fi având ei, unii preoți, unele scăderi lumești, dar ceia ce am făcut eu întrece totul.

Adecă dintre toți cei 8 mii de preoți, eu sunt cel mai greșit și mai netrebnic. Mi s'a făcut un fel de observare chiar și pentru sărutarea mănilor și cererea de ertare, spu-nându-mi-se că asta încă nu-i poceanță.

Dar, I. P. Sfintite Stăpâne — am răspuns eu — cu ce altceva puteam eu veni aici decât cu o cerere de ertare?

Peste tot, audiția, a decurs într-o atmosferă grea. Măhnit în sufletul meu am zis: „dacă dintre toți preoții din țara aceasta eu sunt cel mai netrebnic și greșit — apoi să fiu judecat. Mai mult de căt atât: eu îl rog pe Însu Domnul de sus să mă judece și El, dacă stea că sunt vinovat...“

Si cu aceste cuvinte, am plecat, plângând, afară.

Un document.

Văzând că I. P. S. Sa, stăruie să precizeze în scris ceea ce am de spus, — am făcut-o și pe asta. Cu datea de 18 Aprilie am înaintat I. P. S. Sale, următoarele rânduri:

Inalt prea sfîntite Săpâne.

In preajma anului nou a.c. — precum este știut — s'a iscat un dureros conflict în legătură cu mișcarea Oastea Domnului. Felul cum s'a desfășurat acest conflict, m'a sitit să ies din ascultarea ierarhică.

Regret și mă doare că — în așteptarea unei soluții de înțelegere — eu am rămas în starea aceasta.

Declar însă că depe de mine a fost, este și va fi gândul să permanenteze starea aceasta, sau să o prefac într-un conflict cu Biserica, cu vătămare canoanelor și a Ierarhiei, sau să pornesc în direcția aceasta mișcarea Oastea Domnului.

Ca o dovadă despre aceasta aduc și faptul că îndată după deschiderea conflictului, m'am prezsentat I. P. S. Sale Patriarhului Dr. Miron Cristea, declarând că înțeleg să rămân până la sfârșitul vieții mele un slujitor devotat al Bisericii și supus disciplinei bisericești — așteptând rezolvarea conflictului din partea Sf. Sinod, respective a forurilor bisericești competente.

Iar de altă parte, membrii mișcării Oastea Domnului au făcut și ei, din toate părțile sării, declarări solemn, că înțeleg să rămână pentru totdeauna fii credințioi ai Sfintei Biserici, așteptând și ei deslegarea fericită a neînțelegerii ce s'a iscat.

Recunosc că în desfășurarea acestei acute neînțelegeri, am avut și unele eșiri pe cari le regret, îmi exprim părerea de rău pentru ele și îmi cer ertarea pentru ele.

Regretând toate și cerându-mi ertare pentru toate, doresc să reîntră în ascultarea ierarhică, urmând însă și cerând odată cu aceasta să fie soluționate în chip fericit și cheștiunile din cauza căror a eșit această dureroasă frământare.

Iar, intrucât rămânerea mea în Arhiereiscopia Sibiului ar fi

neavenită — fie din felul în care s'au desfășurat lucrurile, fie din greutatea ce s'ar ivi în soluționarea cheștiunilor în cauză, fie din greutatea ce s'ar ivi în viitoarea mea activitate la Sibiu, în interesul liniștei și păcii Sfintei Biserici, eu sunt gata să fac și jertfa aceasta, de a părăsi Sibiu și, Arhidieceza Sibiului cerându-mi Arhiecreasa binecuvântare pentru a trece în altă Eparhie.

Sibiu la 18 Aprilie 1935.

*Cu smerită supunere,
Preot, IOSIF TRIFA.*

Nimic pentru Invieri.

Inaintasem cererea de ertare la 18 Aprilie. Adecă, cu zece zile înainte de praznicul Invierii.

Pentru praznicul Invierii așteptam cuvântul păcii și ertării. Dar — spre marea mea durere — n'a venit nimic.

In numărul de Pasti „Lumina Satelor” scria cu litere negre și mari: „Să iertăm toate pentru Invieră”, dar cererea mea de ertare stătea fără nici un răspuns. Numai singur Domnul știe cu cătă durere am trecut praznicul Invierii.

Chemarea la judecătă.

Intr timp — ca un fel de răspuns la audiență și la cererea mea de ertare — am primit cităție să mă prezint în judecata consistoriu spiritual eparhial pentru ziua de 8 Maiu.

O circulară aspră.

Indată după audiență, I. P. S. Sa a dat o circulară lungă prin care preoții sunt îndrumați să refuze taina împărtășirii acelor ostași „cari persistă în spiritul de răzvrătire”, adecă celor cari citesc cărțile și foile mele.

A treia oră înaintea I. P. S. Sale Patriarhul.

Văzând că cererea mea de ertare și pace n'a dus la nici un rezultat, m'am prezintat din nou, a treia oară, în audiență la I. P. S. Sa/Patriarhul Dr. Miron Cristea. Si am spus cum stau lucrurile, arătând și cererea mea de ertare. I. P. S. Sa Patriarhul, ca un Părinte bun, s'a bucurat foarte mult pentru cuvântul meu de ertare și mi-a spus că biserică nu poate refuza acest cuvânt. Căci dacă scrie la Evanghelie de săptămâni de ori căte săptămâni greșelile, apoi biserică însăși trebuie să dea, mai întâi această pildă. Si s'a mirat I. P. S. Sa că totuș, peste acest cuvânt de ertare, sunt chemat la judecătă.

Am arătat cu acest prilej și fraților dela București, Opreșan și Lașcarov, situația în care sunt pus.

8 Maiu.

In ziua de 8 Maiu m'am prezintat la judecătă. Aici voi spune că și noi preoții, ca orice tagmă, ne avem forurile noastre de judecătă. In afacerile spirituale, disciplinare, forul cel dintâi și cel mai mic e așa numitul consistoriu spiritual eparhial, compus din 3 preoți aleși din Eparhie. E un fel de judecătorie mică de Ocol. Contra jude-

căii ce o face acest mic consistor se poate apela în două locuri mai înalte, ultimul cuvânt avându-l forul suprem dela București.

In fața acestui, cel mai mic for de judecată, m'am prezintat în ziua de 8 Maiu.

Inainte de a-se deschide desbaterea, Consistorul a fost de părere să se mai incerce o cale de înțelegere.

Am spus că nu sunt contra și am arătat că am dorit și am cerut mereu această înțelegere.

Dar întrând în amânunte, am văzut îndată că nu se urmărea pacea, ci răsunarea și umilirea mea. Mi-a spus că prima condiție a păcii este reducerea mea la tăcere. Să incetez imediat foia "Isus Biruitorul", adeca să mi-se ia graini.

Autoritatea bisericească va proceda, apoi cum va afla de bine! Eu am spus că mai întâi, trebuie să clarificate și puse la punct chestiile care au produs frământarea, și apoi, cu dela sine, reîntră toate pe calea cea bună. Să inceteze cauză și vor fi cincea, cu dela sine, și efectele ei.

La astăzi, păr. asesor Gălea, ca reprezentantul acuzării, mi-a spus că lucrurile merg altcum. "Păcatul și. Tale — zicea părintele — este atât de grozav încât nu mai poți fi ertat decât prin o supunere necondiționată".

La mănăstire — în exilul tăcerii.

Am căutat să afiu cum, anume, ar fi această supunere necondiționată. Păr. Gălea — care tocmai fusese sus, în audiție, în decursul sedinței, — mi-am dat să înțeleg cu apăs că "supunerea necondiționată" cere o pocăință la mănăstire de cel puțin un an, sau căt va hotără autoritatea bisericească.

Si apoi, e întrebare dacă autoritatea bisericească îmi mai dă voie să mă ocup cu Oastea Domnului. Adeca să fiu scos din Oaste.

Dar ce să fac cu darul ce mi-la

dat Dumnezeu de a scrie — am întrebat eu.

— E mai bine să taci, mi-a răspuns președintele.

Față de acestea eu am zis: N'am făcut nici un rău ca să mi-se dea astfel de pedepsă. Tot calea am cerut și cer, este un lucru mic. Munca și jertfa mea mă îndreptăște să am și eu o mică pretenție. Pretenția de a avea liniște, în grea lucrare pe care o fac. Omul care muncește și creiază, are lipsă de această liniște.

E în interesul bunului mers al mișcării Oastea Domnului să fie precizate și lămurite toate chestiile care privesc mișcarea; să fie precizat și locul meu și locul altora și lucrul meu și lucrul altora — atât este tot ceia ce am cerut și cer eu. Si cred că pentru această cerere nu trebuie tulburată biserică și Oastea.

Ne ajungându-se la nici un rezultat, a rămas că judecata să se facă în cealaltă zi, în 9 Maiu.

Totuști, am îscălit o cerere, cercând amânarea judecății cu 15 zile. „Nădăjund că în acest timp se va afla posibilitatea unei păci". Rămânând ca asupra acestei cereri să se pronunțe I. P. S. Sa.

Judecata din 9 Maiu.

In cealaltă zi, 9 Maiu, consistorul a intrat direct în judecăță, spunând că cererea mea cu 15 zile n'aflat aprobare. In decursul judecății, eu mi-am înaintat apărarea în scris, răspunzând la toate acuzele ce mi s'au adus, cu amânunțul că pe carile le dăm aici și cu altele.

Si pe urmă, consistorul aflat că "vrednic sunt" ... judecății, dându-mi pe deasupra cea mai grea: că terisirea (adecă nu mai sunt vrednic să port numele și haina de preot), având, însă, drept de apel încă în două locuri.

De Rusalii.

Judecata făcută la 9 Maiu mi s'a comunicat acum, în preajma

Rusaliilor (deacea n'am dat-o până acum la foaie). A fost ținută, pe semne, ca un dar de Rusali, pentru mine și pentru fronturile Oastei.

Sibiul nu poate aduce o judecată definitivă.

Precum spuneam, consistorul spiritual din Sibiul e primul for de judecăță. E forul cel mai mic. Dela acest for, judecata merge cu drept de apel, la consistorul spiritual metropolitan și de aici în ultima instanță, la București.

Judecata dela Sibiul e, astfel, numai un început de judecată.

,Cer să fiu dus la Roma".

(Fapt. Apost. 25, 10).

Față de judecata Sibiului, eu cer să fiu dus la judecata „la Roma", la judecata forurilor noastre suprême dela București.

Aștept, în liniște, această judecata căci nu s'a pomenit încă până acum, să fie scos cineva cu sita din biserică.

Si totuști... o judecăță definitivă s'a făcut. Judecata pe care s'a făcut-o Sibiul în ziua de 9 Maiu.

Sibiul, în care am lucrat 12 ani, Sibiul în care mi-am jertfuit sănătatea și viața, drept răsplătită, spune azi că nu mai sunt vrednic să mai port numele și haina de preot — ca să se plinească Scripturile...

„Un om nefast".

Când m'a cercetat I. P. S. Sa, la Sanatorul din Geoagiu, mi-a spus o vorbă mare pe care eu n'am uitat-o și n'pot uită. Plângându-mă, plângându, contra purtărilor necuvântioase a păr. Secas, I. P. S. Sa, mi-a spus textual: „Părinte Iosif! Omul acesta mi-a fost totdeauna un om nefast. De căte ori l-am încredințat ceva milioane mil-a făcut necaz".

Si — pe căt mă ajută memoria — I. P. S. Sa, mi-a făgăduit, că pe viitor nu-l voi mai încredința nici un fel de însărcinare

de legătură între I. P. S. Sa și mine.

Si... iată vorbele I. P. S. Sale său în plină: „Omul cel nefast" s'a dovedit într'adevăr a fi nefast.

Prin urzelile lui s'a înveninat mereu situația și se fine mereu inventinată.

„Ierusalimul care omoară proroci"

Sibiul își face o faimă bună în legătură cu Oastea Domnului. Într-o clipă de inspirație, fr. Oprisan îl numise „Ierusalimul Oastei"; și i-se zicea „Capitala Oastei", „Leaganul ostășiei". Dar ... mergând înainte, pe drumul apucat acum, această faimă, ca mâine, se va schimba în „Ierusalimul cel care omoară proroci".

Cătră frații ostași!

Cuvântul meu către voi, iubitii mei frații ostași, e să fiți liniștiți. „Să nu vă perdeți cumpătul din pricina năcăzurilor mele" (Efeseni 3, 13). Din lămuririle date aici, veți afla din nou că eu — ca și voi — ne ţinem și ne vom ține până la sfârșit pe linia bisericii. Nimenea și nimicu nu ne va putea despărți de biserică.

Iar dacă Mitropolia din Sibiul are ce are cu mine, voi frații mei n'aveți nimic nici cu biserică, nici cu preotii. Si preotii și biserică aşteptă n'au nimic de rău cu voi. Voi să trăiți în dragoste și ascultare cu preotii și lerari voștri, aşteptând în liniște ca forurile noastre superioare bisericești să-și spună cuvântul de dragoste și dreptate în chestia mea.

Rugăți-vă fraților pentru mine, precum și eu mă rog pentru voi, ca Domnul să ne treacă cu bine peste acest examen. Si să luptăm înainte până la sfârșit gândindu-ne mereu la cuvintele dumnezeiescui ap. Pavel: „că prim multe năcăzuri și lupte — vom intra în împăratia lui Dumnezeu" (Fapt. Apo-stoliilor 1, 22).

Mărturisiri și rapoarte dela fronturile Oastei.

Lupta Oastei merge înainte. — Luptătorii Domnului au învins pe toate fronturile. — Înainte cu Isus Biruitorul.

Din Sărulești—Ilfov.

Dragul nostru părinte! După o zi înălțătoare de rugăciune, petrecută eri cu părintele Stelian și frații noștri din București, simt lipsa și vă spun scumpă părinte, că toți de sici suntem alături de sf. voastră cu dragostea noastră și cu rugăciunile noastre!

Rugăm pe Domnul să vă întărescă și să vă lumineze în grea muncă și luplă pe care o ducești pentru Cuvântul Lui.

Suntești ostașul Lui. Vezi cădea — poate — luptând pe front dar nici odată nu vezi și învins.

Părintele ceresc să vă alibă în paza Lui, să ne trezească drumanul Lui sub pași vostrui.

Căt ne bucurăm că frații noștri din București se luplă lupta cea bună, alături de sf. voastră.

Binecuvântat să fie Domnul!

Sora Maria Brăileanu.

Din Zăpodeni—Vaslui.

Cucerincă părinte Trifa! Noi cei de aici din fundul Moldovei nu am trimis încă nici un raport dar vă facem cunoscut că adunările noastre se ţin regulat. De sfintele sărbători Domnul ne-a trimis mari bucurii. Noi stăm alături de sf. Voastră și de sf. noastră biserică.

Înainte cu Isus Biruitorul. Slăvit să fie Domnul!

Ion V. Bălăduță, ostaș.

Din Puchenii—Prahova.

Cucerincă părinte Trifa! Misiunile noastre s'a încheiat în ziua de 30 Aprilie. Domnul răsplătește, cu roade, ostenelele noastre. În cele două sate vecine avem azi peste o sută de bravi luptători care se luptă și ei la rândul lor, să aducă suflare spre Domnul.

In noaptea Invierii, am veghit până pe la miezul nopții. Am plecat pe urmă la Inviere, iar sărbătorile le-am petrecut înălțindu-ne și zidindu-ne suflarele în Domnul.

Slăvit să fie El în veci. Amin.

Ion M. Minea, ostaș.

Din Buteni—Arad.

Cucerincă părinte Trifa! Oastea Domnului de aici din com. noastră că și din cele învecinate continuă lupta înainte. Adunările noastre se ţin regulat zidindu-ne și înălțindu-ne suflarele în Domnul!

Noi declarăm că rămânești și pe mai departe iubitori înălțătorilor suflarești, pe cari sf. voastră le-ați provocat în timp de doisprezece ani, luminând și cele mai întunecate inimi.

Poporul cel ce era în umbra morții și văzut, lumina mare! (Matei 4, 16). Vom merge deci înainte și luplă lupta domnului. Domnul ne va duce la biruință.

Slăvit să fie Domnul!

Ioan Braiti, ostaș.

Măreata adunare, din Caragiale—Buzău.

Prea iubitul nostru părinte Iosif! Prin ajutorul Domnului ne-am putut aduna și noi ca să ne mai întărim puțin în Domnul nostru Isus Hristos, pentru a putea lupta mai departe pentru El și să putem suferi și mai departe pentru El.

Din ajunul sărbătorii sf. Constantin și Elena, ne-a venit un grup de frați din Buzău pe jos... depărțare de 29 km. Si între ei, o, ce minune! — Ca pe vremea Măntuitorului — un orb (de ochii cei trupești) a venit pe jos aci 29 km., ca să audă cuvântul Domnului să se lumineze tot mai mult înimă lui de cuvântul cel dădător de viață.

A doua zi, ziua de sărbătoare, din zorii zilei satul răsună de cântecele fraților care veneau din toate părțile cu căruțele și pe jos. Din toate părțile căntau și preamară pe Isus Biruitorul.

Au sosit frații din Oravița și Melușeni—Ialomita. O depărțare de 35 km. Vîn fr. din Găvănești, Strâmb și Cremenea în frunte cu neobositul nostru frate Dragomir Oprea. Toată lumea căntă slavă lui Isus — Bâländul Păstor, Iață pe fr. Grigore Trifa, cu băbuja lui (amândoi de peste 70 de ani) veniseră — imprenă cu frații din goanele — 9 km. pe jos, 5 bicicliști au străbătut 47 de

km. de drum din Munteni—Buzău și Copuz și Sărăteni—Ialomita.

Nă-a predicat părintele Caban, dându-ne multă încurajare la lupta cea bună. Adunarea de după masă a fost înălțătoare. A vorbit părintele din loc, am cântat, a vorbit pe urmă sora Atanasia din Buzău, fr. C. Iordache, T. Plăpană, Pr. Lavrinte iar între vorbirile se sfătuia spre curăția rugăciuni, căntări și poezii.

A fost o zi de bucurii negrătate care ne va rămâne de apurarea în suflu.

Mărăt să fie numele Domnului și pentru aceasta.

Fr. Ștefan Gh. Iancu, Caragiale—Buzău.

Din Cudalbi—Covurlui.

Slăvit să fie Domnul că m'am trezit și eu la o viață nouă. Domnul mi-a ajutat să-L găseasc și eu și mi-a dat putere Să-L urmez.

Vom merge deci înainte, tot înainte, pentru El. Căci de cănd am auzit glasul acesta dulce de chemare dela Sibiul, m'am trezit și eu din amorțeala păcatului și cereretur mai des sf. biserică și sf. Scriptură.

Slăvit să fie Domnul!

Fr. Costin V. Gologan.

Din Corna, jud. Alba.

Cucerincă părinte. Rugăm pe bunul Dumnezeu să vă răsplătească și să vă întărescă să sămănați tot mai mult cuvântul lui Dumnezeu și să arăti în ogorul suflelor tu cu sf. evanghelie. Mai sunt în lume sufluri flămânde după pâlnea vieții. Si la noi se mai trezesc căte unu, doi. Suntem cam puțini la număr decât ei și vre-o 4 surori, dar mai avem pe bunul nostru Tată și scumpul Său Fiu care ne-a dat dreptul să fim copiii Lui, trezindu-ne prin trimită dela Sibiul. Când primesc foaia „Isus Biruitorul" plâng gândindu-mă la viața mea de mai înainte.

Slăvit să fie Domnul!

Crișan Mihailă, ostaș.

Pe frontul Bucureștilor — Misiunea de la Mogoșoaia.

O dorință de preot.

Un frate de la Tamaș, pionierul care a rămas în această parte din preajma Bucureștilor, din lucrarea noastră de acum 4—5 ani, ne aduse într-o zi buna veste că un slujitor al Domnului, dintr-o localitate vecină, ne dorește în satul său pentru a încerca să scoată din nepăsare pe săteni.

Asemenea dorințe, venite din partea preoților, fiind cazuri rare, este o cinste pentru noi să răspundem la apel: gata oricând! Doar aceasta e menirea voluntarilor Domnului!

La drum: un popas.

O echipă volantă a întregii grupări dela București și-a pus merinde în traistă: și trupească și duhovnițească și a plecat la drum. O parte de cale a făcut-o cu trenul, iar dela gară, până la satul în care am fost chemați, cățiva km., i-am făcut pe jos prin holde frumoase, printre salcâmi în floare și printre pădure lungă în care cântările lui Dumnezeu, păsărelele, dădeau răspunsurile sub cupola cea mare a Naturii.

Holde — miresme — cântece: Inalță Celui Prea Înaltn. psalmi de laudă. Numai noi oare să tăiem?

In mijlocul pădurii, pe calea cea mare a freților, punem genunchii la pământ pe covorul Iesut de Dumnezeu și-l cerem cu lacrimi să binecuvinteze lucru la care ne-a chemat.

O priveghetoare din desis, răspunde: Amin. Amin. Amin.

„Vă duceți la moară?“

În drum înțâlnim pe guardul cîmpenesc — paznicul holdelor — și-i cerem deslușiri încotro s-o luăm... spre satul nostru. Ne arată calea și văzându-ne aşa de mulți ne înțeabă: »la moară vă duceți?« Nu știu ce-o fi cu moara, cu izul, cu »petrecerile« de acolo. Dar noi îi răspundem că tot la o »moară« ne ducem. Că vrem să măcinăm însă altă »faină«. Pădurul se uită la fiecare din noi, vede în mâna unei surori o carte mare, cu cruce, și zice prietenos: Biserica este de cîlalită parte a satului!

— Apoi, aşa moșule, nu ști-am spus că noi vrem să măcinăm altă faină de căt domnisorii pe care-i înțâlnimă d-ta mereu... pe la moară... și care în vremea sfintei Duminici își găsesc să se schimbă locul să meargă la »moară« Domnului?

Bate vîntul.

S'a potrivit să mergem în vremea când a dat spicul grăului. Când vîntul face lucrarea lui cea minunată scuturînd florarea spicelor ca să poată legă rod. Fără vînt la legătul rodului — nu-i nădiede, spun plugarii. Iată și noi mergem sub »vîntul ceresc«. Leagă Doamne, Tu, roduri suflătoști unde mergem!

Un sat în ... „sărbătoare“.

Iată-ne ajunși. Sat mare și frumos. Oamenii, femeile, copiii, stau pe ulițe. Parcă ar fi găndaci cari esă la cel dintâi soare de primăvară. Râuri de oameni stau prin porți, foesc pe drumuri, spun nimicuri, sub străsuia cărciumilor... »Inchise pe din față, de ochii... legii!«

Poate or fi și altii... la biserică!

Intrăm în partea cea mai frumoasă a satului. Uliță cu plantații, cu grădini pe margini, cu flori de seră, având la capăt un palat domnesc și lângă el, după vechile tradiții, biserică!

Ni-i sufletul încălzit. Mergem să ni-l răcorim în acest locaș, cătorie brâncovenescă.

Intrăm. În biserică sunt însă numai sfinții pe pereți, preotul în altar și cântărețul în strană. Și, uitam să spun, într-o strană: principesa Bibescu, nelipsită dela Sfânta Liturghie și pe alta notarul comunei. Dar credinciosii satului unde sunt? Nimeni: de căt lumanărular. Biserica goală se umple cu noi, cei de departe, și cu un mănușchiu de curioși cari, văzându-ne încolonati viu iar soarele străbate în voie.

Ulițele pline... și biserică puștie! Realitatea cîse înflorătoare pe care o înțâlnim mai pretutindeni.

Biserica vie.

Si iată că din goală cum era, zidurile capătă viață. Căntăm cu toții lui Dumnezeu. »Toată suflarea să laude pe Domnul devine acum un isvor de bucurie. Slujitorul Domnului este transfigurat! De zece ani cheamă și urechile sunt surde la chemarea asta. Si acum, la o singură chemare, niște oameni de departe răspund. Nu-i vine să-și creădă ochilor!«

Slujba întreagă e un imn de bucurie!

E o predică a dragostei!

Cuvântul ce ni s-a dat, în ziua aceasta a femeii din Samaria, n'a rămas fără răsunet. Au fost aci oameni, veniți din curiozitate, și au picurat pe lespezi, reci lacrimă ferbinte. O dacă un singur suflet va fi pus la înimă ce să-petrecut cu femeia samarineancă după înțâlnirea ei cu Mesia — vom vedea. În cîrând adeverindu-se că Hristos este acelaș: eri, azi și mâine: Pentru toți. Pentru totdeauna!

Pâinea dragostei.

Mergem în ogladră largă, cu verdeajă multă, a Părintelui. Ni se întind câteva mese, pe care noi asternem merindele ce le-am adus. Părintele stă între noi, binecuvîntăză masa, și frângă pâinea dragostei cu noi. Mâncăm frătește ca o agapă a celor dințâi creștini. Un frate ne aduce mereu, în oale noi, apă proaspătă ca și înima preotului care se bucură de noi cu dor mare.

Hulubil se bucură și el.

Lângă masa noastră stau, în căsuțele lor sistematice, porumbelii părintelui. Ne-au auzit cântând cântări de slavă și au eşit afară să ne întimpine. Sun toți albi și stau pe creștea porumbelor, scăldându-se în soare. Se rotesc, perechi, perechi, și gugurători lor n-i semnul grătierilor de bucurie.

O, cum fălfăie în legănarea vânătușului, în cuprinzel a acesta îmiresmat de pace și de dragoste, porumbelul Duhului Sfînt!

Trei soluri de pom!

Lângă masa noastră frătească iată trei pomi. Unul, este un cais cu roduri multe. E verde, ne dă

loc pe cei curioși. Veneau să vadă cum va fi treaba asta.

Cum a mers „vôtarea“.

Când sala s'a umplut, am așezat la intrare, pe o masă improvizată, cărțile noastre de recomandare: Scriptura, foile și cărțile care ne-au trezit pe noi la viață cea nouă la care făceam chemarea. Am cântat, cu înimă ferbinte, Celui pe care L-vrem să fie votat: Domnului Iisus. Am grăbit, mai mulți frați, despre cum este viața cărmuță de Hristos, despre purtătorii vești celei bune care trebuie să fie creștinii, făcătorii evangheliei și martirisoarea de felul femeii din Samaria care trebuie să aducă la Domnul tot satul, să golească ulițele și cărciumile și să umple biserică și școală și familia cu oameni noui. Pilduirile au sfărmat căteva inimi înpetrite, care s'au legat să meargă pe calea lui Hristos. Chiar de acum!

Un trecător care cinstește adunarea.

In ziua aceasta se află în sat un ostaș al Regelui. Un domn Colonel. Era doar să vadă, să cunoască și el ostașia lui Hristos. A stat laolaltă cu sătenii. A ascultat. Și, la sfârșit, pătruns de cuvintele de foc ale vestitorilor și de cântările lor, a cerut preotului îngăduință să vorbească. Și a vorbit ca un ostaș al Domnului! A îndernit satul să ia părăsie activă la lucrarea aceasta de înviorare a vieții. A rugat, ca fiu de sătean, pe »ostaș« să vină mai des în acest sat până se va trezi »Samaria«. Cuvintele acestui nobil trecător au pus, foc în inimi. Însemnăm cu bucurie numele său: Colonelul Mircescu!

Un făclier.

Pe aproape de sfârșit, vine acela care petruțu înfăță dată și aruncă sămânță »Oastei«. În acest sat, mânând dorul preotului pentru lucrarea noastră ostașescă, e fratele Costică dela Tamaș, care fusese dinimeață cu noi la sfânta liturghie și plecase, după slujbă, că de Kilometri, să-și aducă frații și surorile că să se bucură cu noi. Curgeau surorii nădușelile, era negru ca pământul cel bun, și ochii străuceau de bucurie fără cuvânt. Păstorul satului găsește cel mai nemerit prije să-l dea de model, în derindând pe săteni să înfăptuiască și ei un sămbur ostașesc ca să-i întoarcă fratelui vizita la Tamașu.

Fratele acesta mult ostenitor a dat dovadă că stă la post! Am subliniat în adunare, pornind de la fapta lui frumoasă, ce ne mână pe noi toți ostașii la asemenea jertfe de bunăvoie. Oastea și școală dragostei frătești, în Hristos!

O mustare dulce a zilei.

Atât în momentul când am intrat în biserică dimineață, cât și atunci când am intrat după amiază la școală, o tristețe s'a lăsat ca o ceață peste inimile noastre! »Ce-am căutat noi aci în pustietatea astă de suflete?« O porneală de la cel rău ne întuneca bucuriile ce ni le rezerva Domnul! Dar am auzit ca un șopot, ca un susur, precum ilie odinioară la gura peșterii, pe Domnul spunându-ne: »voi vreți să intrați de-a gata în munca altora?« »Să să vă mandriți cu ea?« »Să se ceră unde n'ati sămănat?« Ne-am umilit. Și ne-a învățat că și din pietri

(Continuare pe pag. 5-a).

I. Gr. Oprisan.

Ceva despre păcatul cel înfricosat al sudalmelor, înjurăturilor.

»Dumnezeu este dragoste« (Ioan 4-16). Evanghelia este dragoste. Domnul Isus, a adus în lume dragoste și iertare Tatălui ceresc. De sus, de pe crucea Golgotei, Domnul Isus a umplut lumea cu dragoste și iertare Lui.

Si totuși, Mântuitorul ne-a lăsat și cuvintele grele și pline de fior că sunt unele păcate pe care Dumnezeirea nu le iartă. »Amin zic vouă, că toate păcatele se vor erta fiilor omenești și hulele ori căte vor grăi; dar cine va huli asupra Duhului sfânt, nu are iertare în veci ci este vinovat județului de veci« (Marcu 3, 28).

Groaznic, trebuie să fie un astfel de păcat. Sunt pline Scripturile de datorici ierăși, de Zachei măntuitorii, de fii rătăciți primiți cu ospăt și alte multe pilde de dragoste și iertare cerească. Mai mult chiar și decât atât: Isus a strigat și de pe cruce iertare pentru cei cari băteau cu măiniile și picioarele Sale.

Si totuși... Evanghelia ne spune senzația florosă că sunt unele păcate pe care Dumnezeirea nu le iartă.

Evanghelia spune că aceste păcate sunt cele săvârșite împotriva Duhului sfânt. S'a vorbit mult, cari anume ar fi aceste păcate grozave. Eu aș spune pe scurt: păcatul împotriva Duhului sfânt și păcatul »model Satan«. E păcatul care seamănă cu păcatul căderii lui Satan. Să vedem cum este acest păcat.

Satan este un răsculat pe față împotriva lui Dumnezeu. El luptă pe față în contra lui Dumnezeu. Satan îl cunoaște pe Dumnezeu, cunoaște planurile Lui, cunoaște puterea Lui; dar luptă împotriva Lui din încăpățânare, din răzvrătire, din ură.

Si pe lângă asta, păcatul »model Satan« mai are o latură. Mai are și băjocura, hula în potriva lui Dumnezeu. În ură lui, satan nu numai se împotrivescă lui Dumnezeu; ci îl și băjocurește pe Dumnezeu, precum se spune și la Apocalips, despre »fiara cea mare, care și-a deschis gura, și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu; să-l hulească numele, lăcunța și pe cel ce locuiesc în cer« (Apocalips 13, 6).

Așa și păcatul împotriva Duhului sfânt. E păcatul »model Satan«. E păcatul răzvrătirii și împotrivorii fății împotriva lui Dumnezeu.

E păcatul încăpățânării de bunăvoie. Si, pe lângă asta, e păcatul hulelor și băjocurilor împotriva lui Dumnezeu.

Evanghelia ne arată pe niște oameni cari au trăit în acest floros

păcat. Sunt farisei și cărturarii pe care îi mustre Mântuitorul.

Farisei și cărturarii îl cunoșteau pe Dumnezeu. Cunoșteau și planurile Lui din Scripturi. Cunoșteau și tainele măntuirii. Dar se împotriveau cu încăpățânare contra împlinirii planurilor lui Dumnezeu. Se împotrierau de bunăvoie și luptau împotriva adevărului. Luptau împotriva lui Dumnezeu, din încăpățânare, din ură. Si — ca și Satan — îl batjocoreau pe Fiul lui Dumnezeu.

De aceea, Mântuitorul nu s'a ocupat cu măntuirea »Fariseilor și Cărturariilor«... El erau căzuți în păcatul care nu se iartă, în păcatul hulirii contra Duhului sfânt. El erau trecuți cu totul în tabăra lui Satan, în tabăra răzvrătirilor pe față contra lui Dumnezeu.

— În păcatul hulirii contra Duhului sfânt, au trăit Farisei și Cărturari și după ei, toți acei cari au călcat pe acelaș drum de pierzare; toți cei cari s-au împotrivat și se împotrivesc fății lui Dumnezeu și îl batjocoresc. Acestora li-se refuză iertarea nu numai fiindcă Dumnezeirea nu îi o dă; ci și pentru că ei însuși se lăpădă cu totul de ea.

În acest grozav păcat intră și sudalma, hula de cele sfinte. Suduitorul, este și el, un trecut în tabăra lui Satan.

Sudalma, are și ea, pecetea păcatului cel neerat: hula, băjocura împotriva lui Dumnezeu. Suduitorul

este și el — alături de Satan — un hulitor pe față împotriva lui Dumnezeu. Văzuta-ji pe suduitorul de cele sfinte cum, în decursul filoaselor sudalme, par că își ridică măiniile și privirea spre cer, ca și când ar amenința pe cineva de acolo. El este, ca și Satan, un răsculat pe față, un hulitor pe față împotriva lui Dumnezeu.

Ah! Ce lucru groaznic și floros este sudalma! Oândiți-vă numai de aproape, la spucajuniile ce le scoate suduitorul din gura lui — și veți înțelege, dece nu se iartă acest păcat.

Suduitorii de cele sfinte sunt în chipul oamenilor din Sodoma și Gomora cari — la ușa lui Lot — umbrai să desfrâneze cu doi fingeri (dar Dumnezeu i-a orbii).

Injurăturile lor cele spurate, suduitorii tărasc numele Domnului Dumnezeu, numele Domnului Hristos, numele Preacuratei, sfintele Taine și tot ce-i curat și sfântă.

Suduitorii sunt niște orbi și orbiri de satana; și nu-și dau seama de hulele și grozăvenilele ce le scoat din gura lor.

Focul și pucioasa petrii vesnice le va deschide și lor ochii odată — ca la oamenii din Sodoma — dar atunci va fi prea tarziu, prea tarziu.

Si încă ceva mai este care îngreiază păcatul sudalmei.

Multe, alte păcate le face omul silit de numite împrejurări. Fură o-

mul, din lipsă; minte, ca să scape de ceva; lucră strâmb ca să căstige ceva. Dar sudalma o face omul de bunăvoie, nesilit de nimic, de căt de duhul cel satanic al trufiei. Sudalme omul de prea îngâmfat, de prea sănătos.

Dumnezeu î-a dat de toate, dar suduitorul, a trecut cu aceste »toate« în tabăra lui Satan și de acolo îl înjură pe Tatăl lui, pe Dumnezeu lui, pe Bine făcătorul lui. Si de aceea păcatul lui nu se iartă.

Ah! Ce păcat grozav și floros, este sudalma!... Pe ori unde îi auzim pe oameni suduind și suduindu-se de cele sfinte — noi ar trebui să începrim a plângere; ar trebui să ne »rupem hainele« (înimele) de durere și să cădem plângând la picioarele lor rugându-l, în numele Domnului, să se lase îndată de acest păcat groaznic și neerat.

Sfletri dragă, care citești aceste rânduri. De cumva eşti și tu cuprins de duhul cel rău al sudalmelor — eu te rog, cu lacrimi în ochi, trezește-te, cutremură-le și te înfricozăză. Ai făcut un păcat neierat. Dar prin o zguduire de căină și de lacrimi, tu mai poți fi încă iertat și măntuit: Tu — n'ai sătuit încă anume ce păcat grozav este sudalma. Si nimeni nu îți-a spus lămurit acest lucru, această neprincipere. E casul al doisprezecelea, e ceasul tâlhărlului, care îți imbie încă o scăpare, o ultimă scăpare.

Folosește, iubitul meu, folosește această ultimă scăpare. Aflând acum ce păcat înfricozăt ai săvârșit, prăbușește-te la pământ, cu lacrimi amare de căină. Plâng-ji cu amar nebunia pe care ai făcut-o. Plâng-ji o viață întreagă grozavul păcat și te lasă îndată de el și pentru totdeauna.

Nu mai întârzie nici o clipă, iubitul meu, ci părăsește îndată, tabăra lui Satan, tabăra hulitorilor de Dumnezeu. Si apucă iarășită de dragostea lui Dumnezeu, pe care ai batjocurit-o. Apucă cu putere și strângere cu putere crucă lui Isus cel răstignit, care te împăca iarăș cu Tatăl cel cresc. Si te va trece iarăși în tabăra copiilor lui Dumnezeu.

Vino, iubitul nostru, vino în tabăra noastră, în tabăra Oastei ca să scapi de acest păcat îngrozitor.

(Luată din carte despre Sudalma ce se află sub tipar. Va fi o carte minunată, unică în felul ei, din căte s'au scris până acum în românește.)

(Continuare din pag. 4-a).

Ei poate scoate »filii ai lui Avraam! Că poate umplea zidurile goale cu suflete vii! Ci noi un singur lucru avem de făcut: să fim mereu la dispoziția Lui!

Săvăt să fie Domnul care ne poartă în carul Lui de biruință!

Sub crucea eroilor satului.

La o răspântie de drumuri, se înalță falnic o cruce pe care să scrie numele celor ce și-au jertfit viața pentru țară.

Stăm în jurul ei ca o ghirlandă vie, de recunoștință, căci toți avem, undeva pe câmpurile de onoare, sub gălia milostivă, pe unul din ai noștri.

»Oastea Domnului« își are și ea un rol național întru aceia că voește ca moștenirea eroilor să sporească iar nu să se năruie prin căloșirea vieții. Vrem o țară nouă!

cum au visat-o cei mai vîțeji dintre filii neamului! Si ne ostenuim a fi pilde mărturisitoare!

La întoarcere.

Facem acelaș drum prin pădure, după o zi plină de bucurii. Ne opriș în locul în care dimineață am cerut Domnului binecuvântare. În genunchem sub boltă lui Dumnezeu, pe iarbă, în margine de drum. Si-i mulțumim cu lacrimi că ne-a dat bucurii cerești. Trece pe lângă noi o căruță cu săteni în momentul când mulțumim și ne închinăm Domnului »în duh și adevăr«. Se închină și ei și trec înainte. E solidaritatea crucii!

* * *

La București adunările continuă regulat: Marți ora 7½ seara la A. T. F. str. Dichiuri 7; Joi ora 8 seara la școala Ghencea; Duminică

ora 4½ la A. T. F.; ora 7½ seara la școala de la Ghencea.

Frajii merg Duminica la Biserică Sf. Treime Ghencea și la Kalinderu.

Peste săptămână se fac patrule duhovnicești. I. Gr. Oprisan.

La Tămădui, pentru convertirea stilistilor.

In vremea asta, fr. Origore Forsea, era în com. Tămădui, unde s'au închubat stilistii.

Despre aceasta, urmează în continuare, Raportul, în numărul viitor.

INVITARE.

Frajii din com. Salva, jud. Năsăud, invită la adunarea ce va avea loc acolo în ziua de Rusalii pe toți frații. Deasemenea este rugăț fratele Ilie Tehaci a veni în mijlocul nostru.

Fr. Jarda Petre.

Prin rana, Ta.

Prin rana Ta suntem tămăduiți Isuse doar prin rana Ta, Că mila Ta-i fără hotare Prin rana Ta suntem tămăduiți Sub crucea de pe Golgotha...

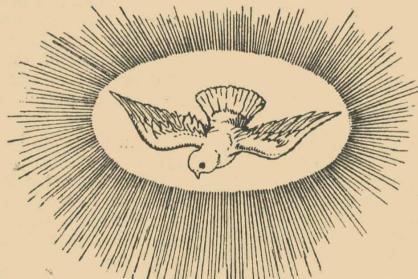
Prin rana Ta avem iertare Isuse doar prin rana Ta, Că mila Ta-i fără hotare Prin rana Ta avem iertare Sub crucea de pe Golgotha...

Prin rana Ta avem putere Isuse numai rana Ta, Ne stinge orice durere Prin rana Ta avem putere Sub crucea de pe Golgotha...

Const. Goran.

Se apropie Rusaliile — praznicul Oastei.

Pe tot locul, în sfinte adunări și rugăciuni.

In cartea cu »Duhul Sfânt« la pagina 48, am scris:

»Vom spune cu apăs: Oastea Domnului a răsărit pe urma suflării Duhului sfânt. Este un vînt de mlașini și răsărit care a suflat peste hotărâre țării noastre.

Noi suntem oasele și »mortii« dela Ezechiel, cari zăceam prin văile acestei lumi (Ezechiel 37, 10). Toți eram ca niște morți ce trăiam (Apocalips 3, 1). Toți eram niște oase goale și uscate de orice viață. Binecuvântată să fie clipa când vântul cel ceresc a început să susțe peste noi și hotările vieții noastre. El ne-a trezit. El ne-a pus în picioare... El ne-a dat o viață nouă.

In mișcarea cu Oastea Domnului nu are nimenea nici un merit. Tot meritul este al suflării Duhului sfânt. Oastea Domnului a ieșit din suflarea Duhului sfânt și va trăi numai când va sta sub această suflare și va fi alimentată de această suflare. Eu n'am nici un merit în această mișcare. Doar atât că pe mine vântul cel ceresc m'a trezit mai de vreme ușor, două. Și trebuie să am început să strig: Duhul sfînt, vino în cele patru vânturi și suflă asupra acestor morți ca să levin... oase uscate, ascultați cuvântul Domnului... susțe perde... treziți-vă la o viață nouă.

Noi, ostașii Domnului, am ieșit din suflarea vântului ceresc și trebuie să stăm nefrecat sub revârsarea și binecuvântarea lui. Viața noastră și lucrarea noastră trebuie

să fie un rod al suflării Duhului sfânt.

Revârsarea Duhului sfânt, a dat pe creștini cei dintâi. Revârsarea Duhului sfânt ne-a și dat »Oastea Domnului«. Din revârsarea Duhului sfânt au ieșit ostașii Domnului.

Din revârsarea Duhului sfânt, a rămas în ziua Cincizemii, o lume de dragoste, de frăție, de ierarhie și bunătate. A rămas o mare Familiile lui Dumnezeu.

Din revârsarea Duhului sfânt, a rămas și familia Oastei, tabăra Oastei, bucuriile și biruințele Oastei. Îar Familia aceasta, tabăra aceasta, biruința aceasta, va rămâne numai cătă vreme vom sta mereu sub suflarea și revârsarea Duhului sfânt.

De aceea spuneam, în primul congres al Oastei, că praznicul Duhului sfânt, este praznicul Oastei.

In praznicul Duhului sfânt să ne strângem deci pe tot locul, în sfinte adunări și rugăciuni. Pe tot locul prin toate adunările noastre din țară, să ne aplăcăm genunchii cu stăruință, rugându-ne, pentru »Vântul« cel ceresc, pentru »Focul« cel ceresc, pentru Darul și revârsarea Duhului sfânt.

Și mai ales, în frământarea de acum, să ne rugăm pe tot locul, ca Duhul cel sfânt, să ne măngâie, să ne întărească, să ne povătuiască.

Praznicul Rusaliilor e potrivit prilej, pentru cercetarea și întâlnirea fraților, pentru adunări mămică și mai mari prin toată țara. Pentru ca peste toată țara să susțe »Vântul« cel ceresc.

Încă o bucurie pentru fronturi.

Scrisoarea fr. Lt.-Colonel Coman Ionescu.

Dăm în numărul acesta scrisoarea preaubitului nostru frate mai mare în Domnul Isus. Lt.-Colonel Coman Ionescu. Încă o bucurie pentru fronturile Oastei și pentru părintele Trifa! Încă un îndemn al dragostei frățesti, în greave luptă din cauza de acum. Părintele Iosif a lăcrimat de bucurie. Domnul poartă de grije celor ce se încredință noibanzi asupra întunericului.

La rând pe rând, »ofițerii« Oastei răspund »present la datorie«. Lupta se întăreste. Biruina și a lui Isus Biruitorul.

Dar scrisoarea fr. Colonel Coman Ionescu, ne-a îndușcat deosebit de mult. Fratele nostru scump scrie de pe patul suferințelor. Ah, școala aceasta a suferințelor dă omului grau! Înalt, dragoste largă și curaj sfânt. Școala aceasta te învață mai ales să cauți la voia Domnului și nu la fața omului. Te mai învață să vezi totul în lumina Evangheliei. În școala suferințelor

ești căt se poate de duhovniceșc. Arta, duhovnicia, se simte imediat ce începi să cetești scrisoarea fratelui nostru drag Coman Ionescu. El vede în frământările de acum un examen al Oastei. Din încercările acestea Oastea va ieși mai tare, iar luptătorii mai oțelii călău în încercări ostașii Domnului vor căștiga noibanzi asupra întunericului.

Cătă încurajare duce la fronturi și scrisoarea fr. Colonel. Cătă măngâiere și bucurie vor simți cei »prigoniți și ocărății pentru dreptate«, cînd cuvintele calde, frățești, ale acestui frate scump.

Domnul să te întărească, prea iubite frate mai mare și să-ți răsplătească pentru bucuria și măngâarea ce ne-ai adus în ciasmul greu de acum. Primește Imbrățișerile sfinte ale părintelui Iosif și ale noastre ale tuturora.

Slăvit să fie Domnul!

N. Vona.

INVITARE.

Duminică 23 iunie a. c., va avea loc o mare adunare religioasă la Mănăstirea Piatra Scrisă — lângă Armeniș, județul

Severin. Frații de pretutindeni sunt rugați a lua parte. Ne vom întâlnii cu toții în com. Slatina Timișului de unde vom pleca.

Slăvit să fie Domnul!

Ilie Stefănescu, ostaș.

In jurul adunării dela Sibiu.

In prima adunare generală a Oastei Domnului dela Sibiu, dela Rusaliile anului 1932, spuneam:

»Să nu uităm un lucru de căpetenie. Oastea Domnului a ieșit din suflarea Duhului sfânt și ea va trăi și va biru numai până când va sta sub această suflare. Să ca să nu se uite acest lucru, lată eu fac o rândulă pentru vîtor: În fiecare an, la praznicul Duhului sfânt, să-se întâia adunarea cea mare a Oastei, adunarea generală pe toată țara, în diferite orașe.

Aceste adunări anuale s-au și ținut — deocamdată — la Sibiu, rămânând ca ele să fie întuie apoii și prin alte orașe și centre mai mari din țară. Rămânând să se întâia o mare adunare și în Capitala țării care și capitala Bisericii.

A venit însă fură prin care trecem. Iar noi ne-am zis: anul acesta nu e timp de bucurie pentru Oaste ci de întristare, de plângere, și de rugăciune. Anul acesta să treacă deci peste adunarea de Rusaliile.

Nau fost însă, de această părere și cel de la »Lumina Satelor«. Ci — ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic la Sibiu — au convocat adunarea de Rusaliile, invitând pe frații să vie la Sibiu să se »bucure«.

In fața acestei convocații, noi ne-am zis: deși, în principiu, suntem de altă părere, totuși — datoria noastră e să tacem.

Adunarea e convocată de autoritatea bisericăescă și noi nu contrazicem această autoritate.

Iată însă că se ridică redactorul foii »Lumina Satelor« Pr. Secaș — cel care e urzitorul tulburărilor dela Oaste — și tocmai în preajma adunării, se sloboadă din nou asupra părintelui Iosif, cu vechile acuze și ocările. Iar — culmea la toate — anunță că adunarea dela Sibiu, va fi o răfuială cu păr. Trifa. »Veniti fraților la Sibiu — strigă păr. Secaș — să ne spunem cuvântul în chește păr. Trifa. (»Lumina Satelor« Nrul trecut).

In fața acestei esiri ne luăm voie a ne spune părere că nu e bine asta. Prăznicul Duhului sfânt, trebuie crăut de această întristare.

Mă gândesc, cu adâncă mănuire sufletească: iată că ce ajuns Oaste, încăpătă pe mâna unui om care umbă să-și pescuiască interesele lui personale, în tulburarea pe care el a urzit-o.

In ziua Cincizemii, frații sunt chemați la Sibiu să strige »Răstigniți-l, răstigniți-l«. Să ceară capul celui prin care Domnul a lucrat la înfirparea acestei mișcări.

Se tot spune despre Sibiu, »Ierusalimul Oastei«. Dar, mergând înainte pe calea acestea nefastă, acest Ierusalim al Oastei, ca mănefă și pe schimbă faima, în »Ierusalimul cel care omoară proroci«.

Sf. Sinod și Oastea Domnului.

Enervați de relatările noastre că tot mereu am declarat înaintea șefului suprem al bisericii noastre, I. P. S. Sa Patriarhal Dr. Miron Cristea, credință și alipirea noastră nestăruimătă către sfânta noastră biserică — cei dela »L. Satelor« cauță să facă contrarăsunet prin o hotărâre a sf. Sinod referitor la frământarea dela Sibiu. Dar acea hotărâre e luate la 7 Martie, adeca în timpul când nu se știa ce se petrece la Sibiu, și nu luasem încă contact cu Patriarhia. Hotărârea era deci firească. Mai târziu însă lucrurile s-au lămurit și îngrijorarea a dasăruit.

De altcum noi am fost totdeauna pentru încadrarea Oastei — prin sf. Sincd — în cadrele întregiei biserici după ce aparține tuturor Eparhiilor. Noi însine cerem stăruitor acest lucru și ne bucurăm că și hotărârea dela 7 Martie e un început în direcția aceasta.

Sf. Sinod invită Eparhiile și pe Înalți ierarhi să îndrumze mișcarea Oastei, ea nefiind un monopol al unei singure Eparhii, ci aparținând bisericii întregi și tuturor Eparhiilor.

Deci, și în punctul acesta, »Lumina Satelor« a nimerit cu oîștea în gard.

INVITĂRI

Oastea Domnului din orașul Turda, roagă pe toți frații ostașii a lua parte la adunarea ce va avea loc în ziua a două de Rusaliile.

Locul de adunare este la fr. Turdeanu (lângă abator), frații și surorile vor fi găzduiți de către Eparhia — Trecuci. Va fi o adunare ce va așteptați la gară.

Slăvit să fie Domnul!

Fr. Grigore Farcas,
str. Cuza-Vodă 26 — Turda.

Sunt rugați toți frații pe ziua de 17 iunie la hramul sf. Schit de Maici, Buciumeni — Trecuci. Va fi o adunare.

Rugăm pe frații noștri mai mari să ne cereze.

Nicolai Muntean, cantică,
Schit «Sihăstru» — Trecuci.

O rugămințe.

Tânărul nostru frate Const. Baroga, din orașul Calafat, jud. Dolj, fiind dormit a slugi Domnului, caută cu soție, o soră credincioasă din Oastea Domnului.

Fratele nostru a îsprăvit armata acum trei ani. E singurul fiu la părinți. E de meserie agricultor și Domnul l'a învredit de o stare materială mai bună.

Deci roagă pe toți frații din județul Dolj că și pe ceilalți frați ce binevoiesc să-l ajute în acest pas, să-înștiințeze adresa aceasta:

Constantin Baroga, Calafat, jud. Dolj,
str. Grigore Oteleșanu Nr. 51.
t. d.